

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 347
din 23.11.2010**

Dosar nr.: 49/2010

Petiția nr.: 1086 din data 12.02.2010

Petent: L V

Reclamat: Primăria municipiului București

Obiect: neacordarea autorizațiilor pentru construirea unei rampe ce dă în spațiul public

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentei

I.1.1. L V cu domiciliul în

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. Primăria municipiului București, cu sediul în Bd. Regina Elisabeta, nr.47, sector 5, București

II. Obiectul sesizării

2.1. Plângerea vizează neacordarea autorizațiilor pentru construirea unei rampe ce dă în spațiul public.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Prin plângerea înregistrată cu nr. 1086 din 12.02.2010, petenta susține că fiul său, în vârstă de 22 de ani, cu handicap asociat și asistent personal (mama), nu se mai poate deplasa și folosește un scun rulant. Astfel, aceasta dorește să construiască o rampă în plan înclinat până la calea publică pentru ca fiul său să poată ieși în curte, să ia aer și chiar la stradă.

IV. Procedura de citare

IV. Procedura de citare

4.1. Urmare petiției înregistrate cu nr. nr. 1086 din 12.02.2010, Colegiul Director a solicitat punctul de vedere cu privire la obiectul petiției, Primăriei municipiului București și Administrației domeniului public Sector 1. Astfel, prin adresele nr. 1582 din 26.02.2010 și nr. 1581 din 26.02.2010, a fost solicitat punctul de vedere al instituțiilor mai sus arătate. De asemenea, prin adresa nr. 4282 din 27.05.2010, Colegiul a solicitat opinia de specialitate a ANPH.

4.2. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare.

4.3. Prin adresa cu nr. 3026 din 20.04.2010 a fost citată petenta. Prin adresa cu nr. 3027 din 20.04.2010 a fost citată Primăria municipiului București, prin reprezentant. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 18.05.2010. La termen s-a prezentat petenta care a susținut plângerea, astfel cum a fost formulată.

4.4. Prin adresa nr. 2341 din 23.03.2010 și adresa nr. 3988 din 18.05.2010, Primăria municipiului București a transmis punctul său de vedere cu privire la obiectul plângerii. Prin adresa nr. 2061 din 15.03.2010, Administrația domeniului public Sector 1 a transmis punctul său de vedere, iar prin adresa nr. 5595 din 12.07.2010, ANPH a transmis opinia sa de specialitate cu privire la obiectul dedus soluționării.

4.5. Prin rezoluția nr. 13 din 01.07.2010, s-a dispus efectuarea de investigații de către C.N.C.D. la sediul Primăriei municipiului București. În data de 05.07.2010 s-a desfășurat investigația în speță, iar raportul de investigație a fost depus la dosar.

V. Susținerile părților

Susținerile petentei

5.1.1. Petenta susține că fiul său, în vârstă de 22 de ani, cu handicap asociat și asistent personal (mama), nu se mai poate deplasa și folosește un scun rulant. Aceasta dorește să construiască o rampă în plan înclinat până la calea publică pentru ca fiul său să poată ieși în curte, să ia aer și chiar la stradă. Astfel, arată că depus actele pentru certificatul de urbanism în iulie 2009, specificând faptul că dorește să construiască o rampă până la calea publică. Întrucât proprietatea sa se află la loc înfundat, iar ieșirea la calea publică se face pe un teren aflat în proprietatea municipiului București, a cerut avizul ADP (Administrația domeniului public) sector 1 pe care l-a obținut, însă fără a se specifica faptul că acel teren trebuie întâi concesionat. După ce a scos certificatul s-a gândit că trebuie să fie nevoie de închiriere sau concesionare și pe data de 26 octombrie s-a prezentat în audiență la Primăria Sectorului 1 cerând acordul

pentru închiriere sau concesionare, însă răspunsul verbal a fost că ei nu se ocupă cu asta, să meargă la Primăria capitalei.

5.2.2. Datorită faptului că nu poate lipsi mult de acasă, fiul său având nevoie de ajutor, petenta susține că a trimis un e-mail primarului general în care a solicitat sprijinul pentru închirierea sau concesionarea unui culoar de 1,5 m teren. În răspuns se precizează următoarele : *în conformitate cu prevederile art. 15 lit. e din Legea r. 50 din 1991, un teren aparținând domeniului privat al municipiului București, aflat lângă terenul proprietate personală a solicitantului, poate fi concesionat fără licitație publică în baza unor documentații de urbanism și amenajarea teritoriului (PUZ sau PUD - plan urbanistic în detaliu și plan urbanistic zonal), aprobate pentru extinderea unei construcții deja existente. În situația în care imobilul proprietate personală este cumpărat în baza Legii nr. 61/1991, 85/1992 sau nr. 112/1995 trebuie să se adreseze Administrației fondului imobiliar (potrivit Hot consiliului local nr. 211 din 27.11.1997). De asemenea, dacă dorește să construiască doar o cale de acces (servitute) către proprietatea sa este necesar să se adreseze instanței de judecată.*

Susținerile Primăriei municipiului București

5.2.1. Primarul general nu deține competența de certificare/autorizare pentru executarea lucrărilor de construcții la imobilul petentei, însă din dorința de a facilita demersurile acesteia precizează următoarele informații: petenta se poate prezenta la sediul Administrația fondului imobiliar cu certificatul de urbanism emis de Primăria sectorului 1, schița din care să rezulte suprafața terenului ocupat de rampa solicitată și actele de proprietate ale imobilului, toate în vederea încheierii contractului de concesiune.

5.2.2. *În conformitate cu prevederile art. 15 lit. e din Legea r. 50 din 1991, un teren aparținând domeniului privat al municipiului București, aflat lângă terenul proprietate personală a solicitantului, poate fi concesionat fără licitație publică în baza unor documentații de urbanism și amenajarea teritoriului (PUZ sau PUD), aprobate pentru extinderea unei construcții deja existente. În situația în care imobilul proprietate personală este cumpărat în baza Legii nr. 61/1991, 85/1992 sau nr. 112/1995 trebuie să se adreseze Administrației fondului imobiliar (potrivit Hot consiliului local nr. 211 din 27.11.1997). De asemenea, dacă dorește să construiască doar o cale de acces (servitute) către proprietatea sa este necesar să se adreseze instanței de judecată.*

5.2.3. De asemenea, se arată că procedura de soluționare a plângerii petentei a fost suspendată urmare acționării în instanță a primăriei de către aceasta.

Punctul de vedere al Administrației Domeniului Public Sector 1

5.3.1. Administrația domeniului public Sector 1 susține că a eliberat un acord de principiu în conformitate cu Certificatul de Urbanism, emis de Primăria Sectorului 1, dar concesionarea terenului și eliberarea autorizației de construire, nu intră în competențele instituției.

Punctul de vedere al Autorității Naționale pentru Persoanele cu Handicap

5.4.1. Referitor la situația petentei, ANPH susține că, potrivit prevederilor art. 63 din Legea nr. 448/2006, autoritățile prevăzute de lege au obligația să elibereze autorizația de construcție pentru clădirile de utilitate publică numai în condițiile respectării prevederilor legale în domeniu, astfel să fie permis accesul neîngrădit al persoanelor cu handicap.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare, precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în primă instanță, elementele art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și, subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

6.2. Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 828 din 16 februarie 2009, a reținut că în economia Ordonanței nr. 137/2000 dispozițiile articolului 2 care definesc formele de discriminare (n.n.), „sunt consecutive celor din articolul 1 alin. (3), care prevăd cine este subiectul obligației de a respecta principiul egalității între cetățeni - garantat de art. 1 alin. (2) în exercitarea drepturilor constituționale ale cetățenilor: „Orice persoană juridică sau fizică are obligația să respecte principiile egalității și nediscriminării”. Din coroborarea aceluiași texte (art. 1-2) rezultă obiectul discriminării: titularii drepturilor constituționale enumerate în special în art. 1 alin. (2), îngrădiți ori împiedicați în exercițiul lor. Așadar, în limitele atribuțiilor sale legale, CNCD este obligat să soluționeze orice plângere întemeiată pe dispozițiile art. 2 din O.G. nr. 137/2000 prin stabilirea existenței celor trei elemente sus-menționate.

6.3. Din acest punct de vedere, Colegiul reține că petenta se plânge, în esență, în legătură cu tergiversarea răspunsului la cererile sale, care vizează situația fiului său, persoană cu dizabilități. Petenta arată că, având în vedere dizabilitatea locomotorie a fiului, a decis să accesibilizeze curtea interioară a proprietății sale, să prevadă bare de susținere de jur împrejur și să construiască o rampă, plan înclinat, cu bare de susținere dinspre proprietatea privată la calea publică, pentru a facilita ieșirea și intrarea la stradă. Proprietatea sa este poziționată într-un loc înfundat, iar ieșirea la calea publică se face pe un teren

aflat în proprietatea privată a municipiului București. Petenta s-a adresat părții reclamate solicitând închirierea sau concesionarea unui culoar de 1,5 m teren. La solicitarea în cauză i s-a răspuns că procesul de concesionare este posibil în măsura în care imobilul său este achiziționat în baza legii 61/1991, 85/1992 sau 112/1995 sau în baza PUZ sau PUD aprobate pentru extindere de construcție existentă. Petenta consideră că în speță există un caz de discriminare întrucât este în imposibilitate de a accesibiliza ieșirea la calea publică a proprietății sale.

6.4. Partea reclamată arată că petenta a formulat cererea înregistrată în data de 27.10.2009 prin care a solicitat cumpărarea /concesionarea unei secțiuni din terenul aferent curții imobilului, în vederea construirii unei rampe de acces, fără a anexa la solicitare acte de proprietate, planuri cadastrale sau documentație urbanistică. Prin adresa din 20.11.2009, Biroul Concesionări și Vânzări din cadrul Primăriei București a răspuns petentei în sensul în care dacă se dorește concesionarea unui teren aparținând domeniului privat al municipiului București, aflat lângă terenul proprietate particulară, concesionarea se face fără licitație publică, în baza unor documentații de urbanism și doar pentru extinderea unei construcții existente. În situația în care imobilul proprietate personală este cumpărat în baza legilor 61, 85 sau 112 este necesară adresarea la Consiliul General al Municipiului București, deoarece are competența de a concesiona terenuri din curtea imobilelor dobândite în baza acestor legi, pentru extinderea acestora. În cazul în care se dorește obținerea dreptului de a crea o cale de acces către proprietatea personală este necesară adresarea către instanța de judecată potrivit dreptului comun.

6.5. Colegiul ia act că la dosar s-au depus înscrisuri, copie după răspunsurile adresate petentei de către instituțiile publice cărora s-a adresat, între care și partea reclamată. Colegiul reține că potrivit răspunsului emis de Direcția Generală de Dezvoltare, Investiții și Planificare Urbană a Primăriei Municipiului București, potrivit legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, primarul general nu deține competența de certificare/autorizare construcții. În legătură cu cererea petentei, aceasta trebuie să se adreseze Administrației Fondului Imobiliar Sector 3 pentru încheierea unui contract de concesiune cu certificat de urbanism emis de Primăria Sector 1, schița în proiecție orizontală din care să rezulte suprafața terenului ocupat de rampa solicitată, actele de proprietate ale apartamentului și, de asemenea, este necesar ca în privința imobilului să nu existe cereri de retrocedare în baza legii nr. 10/2001. Din actele dosarului rezultă că prin cererea nr. 13973/299/2009 din 21.05.2009, petenta a formulat o acțiune în constatare servitute în fața instanței de judecată, împotriva Municipiului București prin Primar General și a vecinilor sau D.I și D.F. De asemenea, din raportul de investigație efectuat de CNCD rezultă că în cadrul Primăriei București au fost demarate etapele procedurale de soluționare a cererilor petentei, însă urmare a acționării în instanță au fost suspendate.

6.6. Colegiul reține că potrivit adresei nr. 2061 din 15.03.2010, Primăria Sectorului 1 prin Administrația Domeniului Public a eliberat un acord de principiu în conformitate cu Certificatul de Urbanism nr. 3412/191/A/23256/09 din 22.10.2009, însă concesiunea terenului și eliberarea autorizației de construcție

nu intră în competența ADP Sector 1. Prin adresele din 03.02.2010 și 12.03.2010 Direcția Evidență Imobiliară și Cadastrală a răspuns solicitărilor petentei cu privire la situația juridică a imobilului. De asemenea, s-a eliberat certificatul de urbanism nr. 425/28/A756 din 04.05.2010.

6.7. În ceea ce privește discriminarea, astfel cum este definită în Art. 2 în O.G. nr. 137/2000, republicată, Colegiul reiterează că un aspect definitoriu al discriminării îl constituie faptul că diferența de tratament este bazată pe o caracteristică, respectiv un criteriu interzis. În cazul discriminării directe, tratamentul aplicat trebuie să fie diferit de cel care a fost sau ar fi aplicabil unei persoane dintr-un grup relevant în circumstanțe similare sau comparabile. Or, discriminarea directă presupune atingerea adusă beneficiului unui drept al persoanei discriminate tocmai datorită apartenenței acesteia la un grup (de exemplu, origine rasială sau etnică, religie etc.), sau a unei caracteristici individuale (dizabilitate, gen, vârstă, boala cronică etc.). Din acest punct de vedere, discriminarea directă presupune o legătură de cauzalitate identificabilă între actul sau faptul diferențierii și apartenența la una din caracteristicile sau criteriile cuprinse în norma juridică și individualizate la persoana care este supusă discriminării. Această legătură de cauzalitate reiese din definiția cuprinsă în Art. 2 al Ordonanței 137/2000, în particular, prin utilizarea sintagmei „pe bază de”, dispunând că prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință „pe bază de...”. Legătura de cauzalitate presupune considerarea motivului sau a motivelor care au stat la baza actelor aplicate în cauzele de discriminare (tratamentul diferențiat) și impun a analiza dacă un criteriu interzis (origine rasială sau etnică, vârstă, dizabilitate, sex etc.) invocat de către reclamant (petent) constituie un factor relevant sau determinant, în acțiunea sau inacțiunea imputată părții reclamate (pârâtului).

6.8. Astfel, natura discriminării, sub aspectul ei constitutiv, decurge tocmai din faptul că diferența de tratament este determinată de existența unui criteriu, ceea ce presupune o legătură de cauzalitate între tratamentul diferit imputat și criteriul interzis de lege, invocat în situația persoanei care se consideră discriminată. Același raționament este aplicabil și în cazul discriminării indirecte, astfel cum este prevăzută în art. 2 alin.3 din O.G. nr. 137/2000, cu precizarea că raportul de cauzalitate este indirect și cu atât mai mult în cazul hărțuirii, așa cum este reglementată în art. 2 alin.5 din O.G. nr. 137/2000, republicată. În cazul hărțuirii raportul de cauzalitate este direct, iar acest aspect rezultă din însăși formularea dată de legiuitor, în speță comportamentul pe criteriu de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, gen, orientare sexuală, apartenență la o categorie defavorizată, vârstă, handicap, statut de refugiat ori azilant sau orice alt criteriu care duce la crearea unui cadru intimidant, ostil, degradant ori ofensiv”. În același sens, s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție, între altele, prin Decizia civilă nr. 1530/2009 și Decizia civilă nr. 2758/2009. Astfel, Colegiul trebuie să analizeze din mijloacele de probă și din înscrisurile aflate la dosar, în ce măsură se poate reține un tratament mai puțin favorabil aplicat în speță, existența unui raport de analogie și un eventual raport de cauzalitate direct sau indirect între faptele imputate și criteriul de dizabilitate.

6.9. Colegiul reține că părțile nu contestă starea de dizabilitate a fiului petentei. De altfel, potrivit certificatului nr. 557/21.03.2006, rezultă că fiul petentei este încadrat în grad de handicap permanent și necesită asistent personal. Cu atât mai mult, potrivit adresei nr. SPPA/1075 din 17.03.2010 emisă de către Direcția Generală de Asistență Socială a Municipiului București, rezultă că „în urma anchetei sociale la domiciliu s-a constatat necesitatea construirii unei rampe de acces la nivelul curții interioare către drumul public, ceea ce va elimina efortul fizic (...) pentru a facilita ieșirea din locuință a fiului. În același timp construirea rampei ar permite reducerea gradului de izolare socială a fiului (...), persoană cu handicap care utilizează fotoliul rulant”.

6.10. În analiza prezentului caz, Colegiul ia act că potrivit Cartei Sociale Europene, revizuite, ratificată de către România prin legea nr. 74 din 3 mai 1999, Art. 15 reglementează dreptul persoanelor cu dizabilități la autonomie, la integrare socială și la participare în viața comunității. Potrivit alin. 3 al art. 15 în vederea garantării exercitării efective de către persoanele cu handicap, indiferent de vârstă, de natura și de originea handicapului lor, a dreptului la autonomie, la integrare socială și la participare la viața comunității, părțile se angajează, în special: „(...) 3. să favorizeze deplina lor integrare și participare la viața socială, în special prin măsuri, inclusiv ajutoare tehnice, care vizează depășirea dificultăților lor de comunicare și de mobilitate ...”.

6.11. Colegiul reține că legiuitorul român a adoptat legea nr. 448 din 6 decembrie 2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap. Potrivit art. 3 din legea nr. 448/2006, republicată, „Protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap au la bază următoarele principii: (...) b) prevenirea și combaterea discriminării; c) egalizarea șanselor; (...) h) adaptarea societății la persoana cu handicap; i) interesul persoanei cu handicap; (...) l) libertatea opțiunii și controlul sau decizia asupra propriei vieți, a serviciilor și formelor de suport de care beneficiază; m) abordarea centrată pe persoană în furnizarea de servicii; (...)” Potrivit art. 5 din legea nr. 448/2006, republicată, prin accesibilitate se înțelege „ansamblul de măsuri și lucrări de adaptare a mediului fizic, precum și a mediului informațional și comunicațional, conform nevoilor persoanelor cu handicap, factor esențial de exercitare a drepturilor și de îndeplinire a obligațiilor persoanelor cu handicap în societate”. Prin adaptare se înțelege „procesul de transformare a mediului fizic și informațional, a produselor sau sistemelor, pentru a le face disponibile și persoanelor cu handicap”, iar prin egalizarea șanselor se înțelege „procesul prin care diferitele structuri sociale și de mediu, infrastructură, serviciile, activitățile informative sau documentare devin disponibile și persoanelor cu handicap”.

6.12. Colegiul reține, de asemenea, că potrivit art. 62 al legii nr. 448/2006, republicată, obligația de adaptare este impusă în situația clădirilor de utilitate publică, a căilor de acces și a clădirilor de locuit construite din fonduri publice, potrivit prevederilor legale în domeniu. În aceste situații, costurile lucrărilor se suportă din bugetele autorităților publice centrale sau locale, după caz. În raport cu aceste prevederi, rezultă că obligația de accesibilizare a fost instituită de către legiuitor, în mod particular, în ceea ce privește clădirile de utilitate publică, căile

de acces construite din fonduri publice ori clădirile de locuit construite din fonduri publice.

6.13. În raport cu obiectul plângerii dedus soluționării, Colegiul reține că fapta de discriminare invocată este corelativă răspunsurilor adresate de partea reclamată la cererile petentei. Or, în esență, răspunsul părții reclamate înregistrat cu nr. 3541 din 20.11.2009 face trimitere la posibilitățile existente de valorificare a cererii petentei. În acest sens, se face trimitere la prevederile art. 15 din legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții și documentația obligatorie necesară, se face trimitere la situația achiziționării imobilului în condițiile legii nr. 61/1991, 85/1992 sau 112/1995 și adresarea către Consiliul General pentru concesionare în vederea extinderii terenului din curtea imobilului, respectiv adresarea către instanța de judecată în vederea stabilirii unei servituți.

6.14. Or, din perspectiva reținerii unei eventuale discriminări, Colegiul este de opinie că răspunsurile adresate de partea reclamată nu pot fi asimilate unui tratament defavorabil (preferință, excludere, deosebire, restricție) pe baza dizabilității, deoarece acestea vizează pe fond indicarea unor posibile opțiuni în vederea soluționării cererii. Opțiunile indicate sunt corelative prevederilor legale aplicabile în materia autorizării construcțiilor, respectiv a extinderii proprietăților sau a stabilirii unui drept de servitute.

6.15. Este indubitabil că situația fiului petentei necesită favorizarea deplinei integrări și participări la viața socială prin măsuri care vizează depășirea dificultăților de mobilitate. Este evident că rampa de acces ar permite reducerea gradului de izolare socială a fiului petentei. De altfel, înseși departamentele de specialitate ale părții reclamate au atestat acest lucru. Pe de altă parte, existența unor prevederi legale care guvernează materia autorizării construcțiilor, concesionarea, respectiv stabilirea unui drept de servitute, nu poate fi asimilată unui tratament discriminatoriu, deoarece acestea constituie reglementări de ordin tehnic care sunt aplicabile în egală măsură tuturor situațiilor care impun autorizarea, concesionarea ori servitutea. Or, neîndeplinirea unor condiții tehnice, de autorizare prealabilă, a documentației de specialitate necesară, a actelor de proprietate, a regimului juridic aplicabil nu poate constitui, per se, un act de discriminare.

6.16. Referindu-se la situația persoanelor cu dizabilități, Comitetul European pentru Drepturi Sociale a statuat în mod constant că diferențelor umane într-o societate democratică ar trebui să li se răspundă cu discernământ în vederea asigurării unei egalități reale și efective. Discriminarea cuprinde și situațiile în care nu se iau în considerare toate diferențele relevante sau atunci când nu se iau măsuri adecvate pentru a asigura că drepturile și avantajele disponibile sunt în mod specific accesibile tuturor persoanelor (a se vedea cauza Autism Europe v. Franța, nr. 13/2002, decizia din 4.11.2003). Din acest punct de vedere, este necesar a sublinia că măsurile urmărite de petentă sunt juste și urmăresc asigurarea integrării fiului ei, persoană cu dizabilitate. În aceeași măsură, este necesar a sublinia că în executarea unor lucrări, supuse unui regim juridic de autorizare prealabilă, este necesar ca obligațiile procedurale să fie îndeplinite, iar autoritățile să dispună toate eforturile necesare pentru a asigura că măsurile urmărite sunt implementate efectiv și în beneficiul persoanelor vizate. Din acest

punct de vedere, Colegiul este de opinie că autoritățile publice implicate în procesul de autorizare a rampei trebuie să depună în continuare diligențe necesare pentru a se asigura accesibilizarea imobilului în care locuiește fiul petentei, persoană cu dizabilități.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Aspectele sesizate nu intră sub incidența prevederilor art. 2 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor faptelor de discriminare, republicată;

2. Clasarea dosarului;

3. Se va răspunde petentei în sensul celor hotărâte;

4. O copie a hotărârii se va transmite partilor: L _____ V _____, cu domiciliul în _____; Primăria municipiului București, cu sediul în Bd. Regina Elisabeta, nr.47, sector 5, București

5. O copie se va transmite spre informare: Direcția Urbanism și Amenajarea Teritoriului Primăria București, Direcția Generală de Asistență Socială a Municipiului București, Administrația Domeniului Public, Primăria Sector 1, Autoritatea Națională pentru Persoanele cu Handicap.

VII. Modalitatea de plată a amenzii

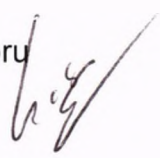
Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS Csaba Ferenc – Membru

GERGELY Dezideriu – Membru

HALLER Istvan – Membru

JURA Cristian – Membru

Pop Ioana Liana – Membru

VLAȘ Claudia Sorina - Membru

Data redactării 06.12.2010

Motivele de fapt și de drept redactate D.G., tehnored. A.P., 2 exemp.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

